

เทศน์เช้า วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นสัจธรรมที่หัวใจต้องการนะ

หัวใจของเรา เวลามันเข้มแข็ง แข็งแรงขึ้นมา สิ่งใดมองโลกนี้เป็นแง่บวกดีงามไปหมดเลย แต่หัวใจเราเป็นแง่ลบขึ้นมา มันจะมีความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ มันกลัวเอาความทุกข์ความยากเข้ามาในหัวใจของตน มันเป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจของตนใจ

แต่ถ้าเราฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อให้เท่าทันมัน เข้าใจมัน ควบคุมมันได้ ควบคุมมันได้แล้ว ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นไป กำจัดมันได้ ตัดอกำจัดมันได้

ถ้ากำจัดมันได้ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ อาสวัชยญาณทำลาย อวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นลูกสาว ๓ คนของพญามาร พญามาร ชำระล้าง อวิชชา อวิชชาคือความไม่รู้ ถ้ามันรู้แจ้งแทงตลอดในหัวใจของตนแล้ว สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันพอดีของมัน สมบูรณ์แบบ

สมบูรณ์แบบ เพราะว่ามันหยินกับหยาง โลกต้องมีของคู่ ถ้าไม่มีของคู่มันไม่มีการเกิด และการตาย การเกิดและการตายเกิดจากกรรมดีและกรรมชั่ว ความดีความชั่วที่เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากการพลั้งเผลอ แล้วความดีเกิดจากความปรารถนา เกิดจากความต้องการของเรา ฉะนั้น ทำดีทำชั่วๆ เห็นไหม ข้ามพ้นทั้งดีและชั่ว ความสมดุลพอดีของมัน

ฝนตก แดดออก เวลาภัยแล้งๆ ขึ้นมา ภัยแล้งมันก็ทำให้เกิดความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ น้ำท่วม เวลาเดี๋ยวนี้โลกนี้มันเจริญ พยากรณ์อากาศเขาอพยพ เขาย้ายถิ่น เป็นล้านนะ อพยพเพื่อจะลี้ภัยๆ ใจ แต่มันก็เผาผลาญทรัพยากรสิ้นทั้งนั้นนะ มันทำลายทรัพยากรของคนที่ตน

สร้างขึ้นมา ตัวเราเองไม่เป็นสิ่งใดขึ้นมา แต่มันเจ็บซ้ำน้ำใจใจ ของที่แสวงหามาชำรุดเสียหายไปทั้งสิ้น แล้วก็ต้องซ่อมแซมบำรุงกันใหม่

แล้วเวลาชีวิตละ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ บุญและบาปตบแต่งให้ดีขึ้น ตบแต่งให้ดีขึ้น มา ของที่ดีงามเป็นของคู่ ของคู่เป็นของสมมุติทั้งสิ้น สมมุติทั้งๆ ที่เราเป็นธรรมขึ้นมาจะ สมมุติคือจริงตามสมมุติ คือมันของชั่วคราว ไม่จริงใจ

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอริยสัจ เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ไม่มีเพิ่มขึ้น และไม่มีลดลง มันเป็นความจริงขึ้นมา

แล้วความจริงขึ้นมามันเกิดจากไหนละ

เกิดจากวัตถุ วัตถุนั้นเป็นความจริงไปไม่ได้ มันแปรสภาพตลอด สรรพสิ่งในโลกนี้เป็น อนิจจัง ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วเกิดมาทำไม

ไปเกิดไปขวามันไม่ได้หรอก มันต้องเกิด มันต้องเกิดเพราะมันมีการกระทำ มันมีผลไง มันมีเวรกรรมของมัน มันถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

เรามาสร้างบุญกุศลของเรา ทำคุณงามความดีของเราๆ แล้วทำคุณงามความดีของเรา คนที่เขาไม่ทำความดีเลยนะ เขาก็ทุกข์จนเข็ญใจของเขา ถ้าเขาทำคุณงามความดีของเขา เขาก็ ผลนั้นตอบสนองหัวใจของเขา

คุณงามความดี ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ แต่มันก็ไหลไปตามธรรมชาติของมันไง แต่ ถ้ามีสัจจะมีความจริงควบคุมหัวใจของตน ถ้าเท่าทัน เท่าทันกับความรู้สึกนึกคิดของตน นี่ความ สมดุลพอดีของเรา

ถ้าความสมดุลพอดีของเรา มันเกิดมาจากไหนละ

ไม่ฝึกไม่หัดไม่มีหรอก ไม่ฝึกไม่หัด

นี่ไง เวลาคนที่ฝึกหัดปฏิบัติที่ไม่เท่าทันมัน เวลาธรรมเกิด มันเกิดความมหัศจรรย์ขึ้นมา ในหัวใจนะ ใ้โฮ! มหัศจรรย์มาก ชั่วคราว เกิดแค่นั้นแหละ แล้วก็จบ แล้วก็อยากได้มันอีก แล้ว

ไม่ได้ แล้วก็ตะครุบเงาอยู่นั่นละ เพราะทำไม่เป็น ถ้าทำเป็นๆ สิ่งใดจะเกิดขึ้นมา มันก็เกิดขึ้นมาจากผลการกระทำของเราแหละ แล้วผลการกระทำบวกด้วยบุญและบาปของคน

บุญและบาปของคน ก็ดูความรู้สึกนึกคิดของคนดี ความรู้สึกนึกคิดของคนมันไม่เหมือนกัน เขาแค่นี้ของเขาก็มีความสุขของเขาแล้ว ใจของเราแค่นี้แล้ว มากกว่านี้ยังไม่มีความสุขเลย เราต้องการให้มากกว่านี้ เห็นไหม จิตใจของคนมันไม่เท่ากัน

สร้างด้วยคุณงามความดีของเรา บวก บวกด้วยอำนาจวาสนาของคนที่ได้สร้างสมมา ถ้าสร้างสมมา ถ้ามันเท่าทันมัน สัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น ถ้าจิตมันตั้งมั่นมันจะเห็นเลยนะ เออ! ใจที่ว่ามันเกิดครั้งที่แล้วมหัศจรรย์พันลึกนั่นละ แล้วพอมันตั้งมั่น มันไม่เป็นอย่างนั้นละ แล้วชำนาญในวิธี รักษาความตั้งมั่นอันนั้นไว้ได้ด้วย

ถ้ารักษาความตั้งมั่นอันนั้นไว้ไม่ได้ เราจะเจริญก้าวหน้าไปไม่ได้ ความเจริญก้าวหน้าไปมันต้องมีบาทฐานที่มั่นคง บาทฐานที่มั่นคง สัมมาสมาธิไง สิ่งที่ทำมาแล้วมีความชำนาญ แล้วมีความเข้าใจมันด้วย แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นปัญญา มันคนละเรื่องเดียวกัน มันคนละเรื่อง

ปัญญาๆ มันเกิดจากสัมมาสมาธินี้ ปัญญาๆ มันเกิดจากฐานที่มั่นคงนี้ แล้วฐานที่มั่นคงนี้ส่งเสริมอันนั้นขึ้นมา แล้วมันจะรู้เท่าทันกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตน

แล้วถ้ารู้เท่าทันกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตน ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้วนะ ท่านบอกเลย มันเกิดสงครามระหว่างกิเลสกับธรรมมันประหัดประหารกันในหัวใจของตน

ไฉนมันทำอะไรมันไม่เคยเห็น ไม่เคยรู้ แล้วมันเป็นธรรมะไปได้อย่างไร

มันเป็นธรรมะขึ้นมา มันเกิดสงครามกลางหัวใจเลย ภวาสวะ ภพ

เพราะอะไร

เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันต้องชำระล้างกันที่จิตนี้ ถ้าชำระล้างที่จิตนี้ จิตนี้ถ้าทำลายลูกหลานของมาร เวลาความโลภ ความโกรธ ความหลง ทำลายแล้วมันยังมีอวิชชา

มีเรือนยอดของเรือนสามหลัง เวลาทำลายเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป ทำลายเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป
นี่ไง มันถึงสมดุลพอดีของมันไง ไม่มีเพิ่มและไม่ลดไง นี่เป็นสัจจะเป็นความจริงใจ

แล้วมันอยู่ไหนล่ะ

มันอยู่ในหัวใจที่มันทุกข์มันยากเรานี้แหละ

นี่ไง เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านไปหาหลวงปู่มันไง

“มหายาหาอะไร มหานิพพานไซ้ใหม่ ไม่ได้อยู่บนภูเขาเลากา ไม่ได้อยู่ในตำรา ไม่ได้อยู่ใน
ในทฤษฎี ไม่ได้อยู่ในใดๆ ทั้งสิ้น อยู่แต่พฤติกรรมที่เราทำได้หรือไม่ได้”

แล้วถ้ามันได้ขึ้นมา ได้อย่างไร

ถ้ามันได้ขึ้นมาตามความเป็นจริงขึ้นมาไง ถ้ามันได้ตามความเป็นจริงขึ้นมา นี่
พระพุทธศาสนาพุทธมหายาธรรม มหายาธรรมตรงนี้ แล้วมีศาสนาเดียวในโลกนี้ ศาสนาอื่นไม่มี

ไม่มีเพราะอะไร

เพราะมันส่งออกใจ อ่อนวอนขอ ขอพึ่งพา มันพึ่งพาอาศัย มันเป็นเรื่องสังคม เรื่องโลก
ทั้งสิ้น

ความจริงๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่ เราเป็นคนบอกทางเท่านั้นนะ เธอ
ต่างหากต้องชวนชวายเป็นแล้วประพฤติปฏิบัติให้ตามความเป็นจริง แล้วถ้าตามความเป็นจริง เรา
พยากรณ์

พยากรณ์ว่าไซ้ ถ้ามันยังไม่ไซ้ ไม่ใช่คือไม่มีขณะ ไม่ใช่เพราะมันไม่ดับทุกข์ ไม่ใช่เพราะ
มันไม่รู้จักทุกข์ มันไม่เท่าทันทุกข์มันด้วย

แล้วเวลาทุกข์ เราบ่นเพ้อกัน นี่เราทุกข์เรายาก

แต่ถ้าฝายปฏิบัติไม่ใช่ นี่อาการทั้งสิ้น เพราะอะไร

เพราะมันต้องมีต้นเหตุแห่งทุกข์ เราต้องมีความกระทบกระทั่งในหัวใจของเราแน่นอน อยู่แล้ว มันถึงจะทุกข์มาข้างนอก แล้วเหตุผลที่กระทบกระทั่งในหัวใจนั้นคืออะไร แล้วรู้เห็น มันไหม แล้วเท่าทันมันไหม นั่นละ ถ้ามันรู้และเห็นเท่าทันมัน มันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากจิต ไม่ใช่ปัญญาเกิดจากอาการ เกิดจากผลตอบสนองในชีวิตนี้ไง

ที่ว่าทุกข์ๆ ที่ปนกันนี้ มันเสมอภาคกัน มันเท่ากัน ทุกคนเกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิตทั้งนั้น มากหรือน้อยเท่ากันเอง แต่เท่ากัน เหมือนกัน แล้วก็เรื่องโลกๆ ประจำโลก ไม่ใช่สัจจะ ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่อริยสัจ

เพราะอริยสัจในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม นี่ ใจ กายก็ร่างกายเรานี้ไง เวทนาจึงทุกข์นี้ไง จิตก็ผ่องใสหรือเศร้าหมองใจ ธรรมที่เราบ่นว่าทุกข์ ว่ายากนี้ไง มันเป็นทุกข์เป็นยากเพราะอะไร เพราะไม่มีสัมมาสมาธิ มันก็ไม่ใช่ธรรมใจ

ถ้ามีสัมมาสมาธิ มันก็เป็นธรรม กาย เวทนา จิต ธรรม ธรรมารมณใจ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดใจ แล้วมันทุกข์ตรงไหนละ แล้วอะไรเป็นทุกข์ละ

นี่ไง มันถึงไม่รู้จักทุกข์ ใจที่ทุกข์ๆ มันขาดแคลน ทรัพย์จาง ถ้ามีทรัพย์ก็หายทุกข์ แล้วคนมีทรัพย์ทุกข์ไหม คนมีทรัพย์ก็ทุกข์ทั้งนั้นนะ คนที่ทรัพย์จางก็ทุกข์อย่างหนึ่ง คนที่มีทรัพย์ก็ทุกข์อย่างหนึ่ง ทุกข์ทั้งนั้นนะ แต่ก็ไม่รู้จักทุกข์อีกต่างหาก แล้วบอกว่าตัวเองไม่มีทุกข์ด้วยนะ มีความสุข มีความพอใจทั้งนั้นนะ นี่หลงระเรีง

วันไหนนะ ถ้าเราไม่พลัดพรากจากเขา เขาต้องพลัดพรากจากเราแน่นอน ถึงวันนั้นแล้ว แก๊วอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น แล้วต้องน้ำตาไหลพราก ตามเวรตามกรรมของสัตว์โลกไป

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ จะไปปรินิพพานนะ พระอนันท์พราห์มเพื่อเลย

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว แล้วพระจะทำอย่างไร แล้วประชุมสงฆ์จะทำอย่างไร แล้วสรีระขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทำอย่างไร”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย สิ่งเป็นขั้นๆ เข้าไปเลย แล้วพยากรณ์ไว้ด้วย

อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะมีสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น เธออย่าเสียใจ อย่าคร่ำครวญ อย่าร้องไห้ การพลัดพรากนี้เป็นเรื่องธรรมดา แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องปรินิพพาน ทุกอย่างต้องมีพลัดพรากเป็นที่สุด ไม่มีอะไรสิ่งใดคงที่ทั้งนั้น เว้นไว้แต่คุณธรรมในใจอันนั้น วิหารธรรมในใจอันนั้น ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นสัจจะความจริงอันนั้น

นี่ไง มันถึงยังยืนคงที่ตายตัวโดยที่เราฝึกหัดปฏิบัติเอง

แต่ตอนนี้ไม่ใช่ ตอนนี้เหลวไหล ตอนนี้สุขทุกข์เพราะอารมณ์มันบ่อนให้ สุขทุกข์เพราะมันย่ำยีในหัวใจของตน แล้วโทษเขาไปหมดนะ ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้เรื่องเลยนะ

ติฉินนินทา เวลาเขาพูด เขาพูดด้วยความพอใจของเขา ใจเราก็อิจฉาเขา นินทาเขา แล้วก็ไปกล่าวมาเผาตัวเราเอง

ไอ้คนพูดมันไปแล้ว มันพอใจมันนะ ใจเราดิ้นพรวดๆ ในหัวใจเต้นโครมๆ แล้วยังโทษเขากันนะ มันไม่โทษตัวมันเองเลย

แต่มันโทษตัวเอง เราใจเอง เสียงมันมีอยู่ประจำโลกอยู่แล้ว ไม่มีคนพูด อากาศเคลื่อนไหว มันก็กระทบกระเทือน มันมีเสียงทั้งนั้นนะ เสียงก็คือเสียง สักแต่ว่าเสียง นี่ไง แล้วเท่าทันมันแล้ว เสียงก็คือเสียง แต่มันบวกไปด้วยการติฉินนินทา มันบวกไปด้วยเราไปกล่าวมาเผาไหม้ ถ้าเรากล่าวมา เรามาทบทวนเราเลย ที่เขาพูดจริงหรือเปล่า

เขาพูดโดยที่เขาไม่รู้ไม่เห็น เขาพูดนินทา ใจเรากล้าได้ยินขึ้นมา มาทบทวนนะ เออ! นี่คือเทศน์กัณฑ์ใหญ่เลยนะ เขาบอกเรา แต่เขาไม่กล้าบอกซึ่งๆ หน้า เขาไปนินทากัน เราได้ยินมาเราก็ก้มหน้าไป เราถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง

ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง เขาก็นินทาโดยเขาไม่รู้ แล้วผิดพลาดไปตรงไหนล่ะ นี่ไง ไปโทษเขาไป มันจะมีอะไรเกิดขึ้น เวลาทุกข์เวลายากก็โทษเขาไปหมดนะ

แต่ความจริงนะ ชาตินี้ ทุกๆ เราเกิดมาแล้ว ชีวิตเราต่างหาก ชีวิตนี้

เราเกิดมาแล้วมีการศึกษาเพื่อความมั่นคงของชีวิต แล้วก็ต้องตายไป เวลาตายไป ชาตินี้
นี่ไง เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมาด้วยความเพียรชอบ บวกด้วยจิตนิสัย บวกด้วยอำนาจวาสนา
อำนาจวาสนาก็ภพชาตินี้ไง

ทำอะไรบ้าง ถ้าทำบุญทิ้งเหวๆ ทำความดีทิ้งไว้ๆ มันบวกไปในหัวใจดวงนั้นนะ

เพราะอะไร

ความลับไม่มีในโลก ใครเป็นคนทำ

จิตดวงนั้นเป็นคนทำ ไม่ใช่เราทำนะ จิต เพราะมีความอยากทำ เมื่อไม่ถึงเคลือบไหวไป
แล้วที่มันเป็นคนทำ ทำไปไม่มีผลกับตัวมัน มันมีผลกับตัวมันแน่นอน ทำดีทำชั่ว มันมีผลกับจิต
นั้นแน่นอน เราจะรู้ไม่รู้ เราทำแล้วมันฝังในนั้น

เพราะอะไร

เพราะพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

ทำไมละ

เพราะท่านทำมาทุกภพทุกชาติไง มันก็ฝังลงที่นั่นไง จนบารมีเต็มๆ เต็มจนมันล้นขึ้นมา
จะเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะไง จะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

ไอ้ของเรามันทุกข์มันยาก มันขาดมันแคลนตลอด มันบกพร่องตลอด มันไม่เต็มไม่ล้นสัก
ที ถ้ามันเต็มล้นขึ้นมาละ เติบโตเต็ม นิ่งสมาธิภาวนาด้วยความรื่นเริงและอาภาบุญ แสงหา
หนทางนี้มานานแล้ว เราไม่เจอหนทางนี้ไง เราเจอหนทางที่กิเลสมันชักจูงไปตลอดไง เราดิ้นรน
ไปกับมันมาตลอดว่าจะเป็หนทางที่จะมีความสุข แล้วไม่สุขใดๆ เลย

ข้าราชการที่เกษียณอายุราชการจะบอกว่า จะกลับไปอยู่ทำสวนทำไร่ หาอากาศที่
บริสุทธิ์ อยู่ด้วยความสงบสุขในใจของตน สุดท้ายแล้วเขาไปหาความสงบ ความนิ่ง ความพอใจ
ของเขา

เราเกิดมามีอำนาจวาสนา ผูกมัดปฏิบัติมา ในทางจกกรม ในที่นี้สงฆาธิภาวนา มันรื่นเริง และมันอาจหาญ แล้วมันพยายามชวนชวายเป็นขึ้นมา ถ้ามันมีอำนาจวาสนา นี่คือนทางของเรา นี่คือนสิ่งที่เราแสวงหาตลอด นี่คือนสิ่งที่เราแสวงหาทางออกจากวัฏฏะนี้

ถ้าไม่มีทางสายนี้ เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทำคุณงามความดีมาน้อย ขนาดไหนไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นพระอินทร์นะ ปกครองเทวดาทั้งหมดนะ แล้วเวลาพระอินทร์จะตายนะ โอ้ย! คร่ำครวญเลย ไม่อยากพลัดพรากนะ ทำคุณงามความดีไป เกิดเป็นพรหมนะ พรหม ๔ หนานะ เดียวก็ต้องตายนะ มันไม่มีอะไรคงที่หรอก

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วโดยธรรมชาติ เป็นอย่างนั้นของมันโดยสัจจะ โดยความจริง ใครจะรู้ ใครจะไม่รู้ มันเป็นข้อเท็จจริง จะเถียง จะอย่างไร ก็เรื่องของเอ็ง แต่เอ็งต้องเป็นแบบนั้นนะ เอ็ง จะรู้ไม่รู้ เอ็งก็เป็นแบบนั้นนะ

ทำชั่ว อเวจีเ้ง เทวทัตโดนดูตไปสดๆ เลยนะ ใ้เรานั้นะ เวลาใกล้ตายดินพราดๆ เพราะอะไร เพราะมันทำไว้เยอะ เวลากรรมนิมิตมันเห็นนะ วิดว้าดๆ เลยนะ มันกลัว

เอ็งจะกลัวขนาดไหน เอ็งก็ต้องเป็นแบบนั้นนะ เพราะอะไร จิตวิญญานนะ มันไม่มีทาง หลีกเว้น มันไปตามกรรมนั้นนะ

เวลามีชีวิตอยู่ อาจหาญยิ่งใหญ่หนัก เวลาใกล้จะตายนะ วิดว้าดๆ เพราะกรรมนิมิต สิ่งที่ทำไว้มันปรากฏทั้งสิ้น คนที่ทำไว้ที่ดงามใจ เหมือนจะไปปิกนิก จะไปสวรรค์

แต่กรรมฐานเราไม่ต้องการใดๆ ทั้งสิ้น ทางสองส่วนไม่ควรเสพ อดีตอนาคตทำให้เราเนิ่นช้า ปัจจุบันธรรม ปัจจุบันเรามีสติปัญญาามากหรือไม่ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราจะเห็นทุกข์

จิตสงบแล้ว เวลาเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม มันเห็นทุกข์

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า กิเลสมันมาซบถายทิ้งไว้บนหัวใจ คือมันจะสร้าง อารมณ์ แล้วมันก็ไปนอนหลับ ใ้เราได้รับอารมณ์นั้นนะ ทุกข์ๆ ทุกข์เจียนตาย แต่ไม่รู้จักทุกข์

แต่ถ้าเห็นสติปฏิฐาน ๔ มิ่งนะมาชี้ใส่หัวใจกู มิ่งนะตัวต้นเหตุ ตัดหาความทะยานอยาก
อยากได้อะไรดี อยากเป็น นั่นนะต้นเหตุ พอดันเหตุนี้มันก็สร้างภาพ สร้างโครงการ เพื่อย้าย
หัวใจของตน ไม่เท่าทันมันทั้งสิ้นเลย ถ้าเท่าทันก็เห็นทุกข์ใจ

ที่ว่่าบ่นว่าทุกข์ๆ เ็งเดินตามมัน เ็งโดนมันข่มขี่ เ็งไม่รู้จักมันหรอก มีแต่บ่นพรั้าเพ้อ
ไปเท่านั้น

หัดทำความสงบของใจสิ พอใจสงบแล้วไม่มีทุกข์ด้วย แล้วหาทุกข์ไม่เจอด้วย

นี่เง วิปัสสนาไม่เป็น ภาวนาไม่เป็น ทำสิ่งใดไม่ได้ เอออออกหมกให้กิเลสมันหลุดไป
หลุดตั้งแต่ที่ทุกข์อยู่ หลุดทั้งๆ ที่แค่มันติดสมาธิ จิตแค่สงบ จิตแค่ปล่อยวางมา ว่าพ้นทุกข์

มันจะพ้นไปไหน มันไม่มีเหตุมีผล ไม่มีที่มาที่ไป มันจะเป็นการพ้นทุกข์ไปได้อย่างไร

การพ้นทุกข์ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเ้าเ้า มารเอย มาร กิเลส ตายอยู่ณันนะ

“มาร เธอเกิดจากความดำริของเรา”

มีใครเห็นบ้าง ใครรู้จักมันบ้าง แล้วมาบ่นพรั้าเพ้ออะไร บ่นพรั้าเพื่อนี้เสวยเต็มหัวใจ
มารนั้นนะ เวลามันชำระล้างไปแล้ว มารเอย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเ้าเ้ามารมาตลอด
ครูบาอาจารย์ของเรานะ มารเ้าเ้ามาในหัวใจของเราไม่ได้ มารนี่ไปเลย ลีนไปเลย นี่เวลากิเลส
มันตาย นิโรธดับทุกข์ เ้าเ้า